

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

[A ele nos na zemi]

Zdá se vám, že jsme se konečně zbláznili? Máte pravdu! Pokusili jsme se spojit nespojitelné – poetiku filmů Jima Jarmusche a jazykovou hru forbín Wericha a Horníčka. Film *Noc na zemi* a forbína *Být či nebýt* (*A hele noc* francouzsky). Noc je

hmatatelná, magická; noc je dějištěm příběhů. Ve filmu Jima Jarmuse se přesouváme gigantickým nočním městem taxíkem a prožíváme bizarní náhody bez pointy. S W+H řešíme klasickou existenciální otázku: být či nebýt. Obě inspirace směřují k tomu, že lidský dialog nám umožňuje naši existenci. Obě inspirace používají noc jako prostředí, ale i jako symbolu, jako dějiště, na kterém se vše vyjeví ostřeji a jasněji.

A takovéto divadlo noci nám přinášejí i texty našich studentů. Agáta Knobová (8. A) ve své Ukolébavce dlouho drží čtenáře v domněnku, že se setkává s ženou-obětí, aby v zápětí zjistil, že je to žena-vamp. Dan Šimek (2. B) přichází s nadějným tvrzením, že po noci přijde úsvit. To vše doplnila Marie Hromádková (2. B) svými výtvarnými pracemi.

Oprava: V minulém čísle Zrcadla jsme za spoluautora obrazu označili Jonáše Erlebacha, je jím ale **Jáchym Erlebach (4. A)**. Za záměnu se omlouváme.

Jan Salvét a Jan Krejčí

Nádraží

Ta spadlá budova tu snad měla být ještě o chvíli déle. Hodiny svými ukazováčky přetínaly další písky ukořistěné v zhmotněném čase.

A zrnková káva probuzeného rána se belhala jako zpustlý vandrák. Opírala se o napůl popadané stěny nádražní budovy jako pozér, jako nádherný model ve stěnách atelieru. A všechno bylo oku atelierem.

Bylo něco po tři čtvrtě na tři a osobní vlak projížděl tou úhledně rozestavěnou stěnou tajemnosti. Co však nevidíte, je partička kráčející směrem k cihlovo-betonovo-dřevěnému objektu. Vykračují si tím nadpřijemným ránem, jako by šli do nebe a zároveň se propadali do pekel. Jdou pozdě na vlak, který odjíždí až za hodinu. Je však otázkou, zda-li vlak má být tím peklem nebo vysvobozením. Jsou tři možná i více. Z kuřáckých reflexů odcházejí jim plíce. Podnikají svou cestu skrz houštiny. Zastiňují je břízy a javory, nikde však žádná lípa! Skrz listí proniká otravně čerstvý vzduch. Průdušky jejich těla si nárokuje studený vrah, který dostane každého.

Naproti přes koleje, projdete-li vlakem již hodinu před jeho odjezdem, je sklad s uhlím, s nímž se většina vlaků dávno rozloučila. V tomto si však topiči stále stojí na hlavách, neuznávající lidských pokroků, možná také ztrát svých prací a možností živit rodinu. Jaký to však pokrok?! Nakonec, neveze nás ta mašina až do hrobu!?

Zrnka obrazu a na lavičkách za nádražím cosi nepostihnutelného. Také slunce prosvícuje oblast jen tak zlehka, nějak tak, aby se neřeklo, přitom nádraží ještě nestihlo zamávat na přivítanou. Muži s chlapeckou svatozáří jsou těmi chuligány, nataženými přes všechny lavičky široko daleko. Všichni, zmožení dobyvatelé sebraných nocí, romantici nynějška. Jezdci urputných nocí a spánků pod střechou jednoho sloupy podpíraného nádraží.

Když pak povinnosti volají, kupování lístků je nabíledni. Za přepážkou chystá se nová noc a nový den. Jakýmsi prokletím je následně útržek celé té předešlé noci, který je ztracen v oceanu líčidel feminního obličejů brůlistní prodavačky tiketů. Tě se očka proklímala akorát k tomu, aby mohla lidem poskytnout svobodnou volnost k rozletu kamkoliv z šedavého, bělostně temného nádraží.

Daniel Šimek (2. B)

Ukolébavka

„Co piješ, slečno?“ ptá se s nepatrným přízvukem, když si sedá na starou barovou stoličku, potaženou popraskanou falešnou kůží. Další drink už objednává pro oba. Nepotřebuje ji okouzlit, může si ji přeci koupit. I tak žoviálně vypráví různé historky a anekdoty. Jak velmi rád se poslouchá... Nepřilíší přesvědčivě se tváří, že jí také naslouchá. Tak jako i každý před ním ji nechce skutečně znát. Místo toho sleduje, jak její rty zanechávají otisky rtěnky na okraji sklenice, kterou přikládá k ústům. Očima přejíždí tenká ramínka šatů a jiskry v jejích očích, odrazy poblíkávací žárovky nad barem. Zbytek si chce nechat na později. I přes svou ošklivost ví, že ji dnes může mít úplně celou.

Venku hustě sněží. Společně se vypořádají do ledové noci, opouští neútulný poloprázdný podnik a nasedají do nejbližšího taxi. Řídí ho starý holohlavý liliput s bradkou. „To není možné, že v tomhle zasraném městě řídí nakonec nejlíp každé prašivej trpaslík.“ Řidič zarytě mlčí a krátkýma nohama dál něžně sešlapává pedály. Když za hlasitého zahvízdání brzd vůz zastaví, on jí neotvírá dveře ani nepomáhá vystoupit. Vysoké podpatky se boří do rozbředlého městského sněhu na chodníku.

Otevírá dveře bytu. Pouští ji dovnitř a bleskově za sebou zamyká. Neznapokojuje ji to, ani jeden z nich nechce být vyrušen. Oba vědí, že mají na všechno dost času. Předsíní se kromě zatuchlého zápachu starých budov neline nic, žádný závan dámského parfému. Tenhle muž tu žije sám. Na stěně nade dveřmi visí malý dřevěný křížek; ji ani trochu nepřekvapuje. Jeden z jejích mužů byl dokonce místním knězem. Naprosto průměrný klient, který se akorát raději o svém povolání napřímo nezmínil, nic zvláštního. Vzájemná diskrétnost je oboustranně výhodná. A i muži víry se občas potřebují odreagovat, a pokud jsou navíc majetní, bůh jim žehnej.

Ač ho dnes vidí prvně, ví dobře, co tak moc chce. A on ví, že mu to všechno bude dáno. Pohrát si, být zase na chvíli zářivým a chtěným. Bude po jednu noc vším tím, po čem touží. Zde už si není sám sebou tak jistý. Podbízí se mu a on k ní vztahuje ruku jen pomalu a nesměle. Bojí se lidských doteků, které mu celý život odpíraly. Možná matka, možná manželka, možná obě dvě. Možná je tohle jediná láska, kterou zná. Takoví jsou muži, které hledá, a kteří hledají ji. Dotýká se jí, studenými dlaněmi zkoumá celé její nahé tělo. Uléhá k němu, jeho oči září chťičem i strachem a dýchá zrychleně a mělce. Už jen chvíli... než se dech úplně zklidní a oči zavrou.

Kdysi by si pomyslela, že stačí čtyři kapky, ale účinek býval slabší a nastupoval pomalu. Často stihla hrátky započít i dvakrát za sebou, než usnul úplně. Šest kapek do dvojky těžkého červeného vína, a spolu s účinkem alkoholu byl tuhý dřív, než mohlo vůbec stihnout dojít na věc. Klidně vstává a obléká se. Nemusí nikam spěchat. Poohlíží se po bytě, dobře ví, kde najde to, co hledá. Prochází kolem starého rozbitého zrcadla a zhlíží se v jeho střepích, které působí jako kusy ledu. Šperky, peníze z šuplíků, šály z drahých látek, obrazy v pozlacených rámech, vše balí do několika plátěných tašek. Prohlíží si staré rodinné fotografie za dvířky skleněné vitríny. Nepoznává na nich majitele bytu, ani neví, jestli děti pobíhající po zahradě, zachycené na snímku jsou jeho. Vrací se do ložnice pro svou kabelku, kabát a klíče od bytu.

Leží v posteli. Vidí, že už nedýchá, jeho hrudník se nezvedá. Její společnost uhasila plamen dalšího podobně bezcenného života. Nikdy se nedívá na to, jak naposledy vydechnou. Když se teď sklání nad jeho tvář, vidí potůčky krve, které vytékají z nosních dírek. Dívá se do jeho prázdných očí, vypadá jako starý mrtvý hroch. Zabíla ho láska, jak poetické. Nebo alespoň to nejbližší lásce, co kdy prožíval. To koneckonců není špatná smrt. Přikryje jeho věkem podepsané sraštělé tělo a zakrvavený obličej. S tou rudou na obličejí beztak vypadá líp, jako by to nevzdal, jako by skutečně bojoval do poslední vteřiny. Ale za co? Měl vůbec za co bojovat? Bere klíče z nočního stolku a odchází.

Rychle se vrací nočním městem. Ulice jsou pokryté námrazou a zůstávají temné, pouliční lampy jsou zhasnuté. Svítí jen billboardy a blikající barevné cedule s názvy nočních podniků. Svítání se ale nebezpečně blíží a zbývá jen pár chvil, než nebe zahoří ranním světlem a město otevře oči.

Obléká si krátké černé šaty a nanáší rtěnku na rty. S tou rudou na obličejí beztak vypadá líp, jako by to nevzdala, jako by stále ještě bojovala. Ale za co? Měla vůbec za co bojovat?

„Dobrý večer, slečno, jak to, že tu sedíte tak sama?“ ptá se s hladovým pohledem a sleduje, jak její rty zanechávají otisky rtěnky na okraji sklenice, kterou přikládá k ústům.

Agáta Knobová (8. A)

